

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาบุคคลถือได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศชาติ เพราะคนเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่จะสร้างความเจริญให้แก่ประเทศในด้านต่าง ๆ และการพัฒนาบุคคลในด้านที่สำคัญที่สุดก็คือ การให้การศึกษาและปลูกฝังให้เป็นพลเมืองดีของชาติ แต่การที่จะให้การศึกษาเพื่อให้มีคุณภาพตามแนวทางที่รัฐบาลได้วางจุดมุ่งหมายทางการศึกษาไว้นั้น ก็ต้องอาศัยครูเป็นกำลังสำคัญ ครูจึงจำเป็นสำหรับการสร้างคุณภาพของคนเพื่อช่วยพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า

ด้วยหน้าที่ที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติเป็นอย่างมากนั้น ครูจึงเป็นบุคคลที่ได้รับ ความคาดหวังสูง สังคมไทยยกย่องครูให้เป็นบุคคลที่มีความสำคัญและคาดหวังให้มีจริยธรรมใน ระดับที่สูงกว่าคนในอาชีพอื่น มีคำกล่าวถึงครูอยู่เสมอว่า ครูเปรียบเสมือนพ่อพิมพ์แม่พิมพ์ของ ชาติ เป็นตัวอย่างและแบบอย่างที่ดีของศิษย์ เป็นผู้บรมสั่งสอนเยาวชนของชาติ หากครู เป็นผู้มีจริยธรรมประจำตนและมีความประพฤติดี เด็กก็จะยึดถือเป็นแบบอย่าง

พระธรรมมุนี ได้กล่าวไว้ว่า วิธีพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนที่สำคัญที่สุดก็คือ การสร้างความประทับใจให้แก่นักเรียน เพราะนักเรียนส่วนมาก เชื่อครู นับถือครูมากกว่าคน ทั่วไป การกระทำของครูจะถ่ายทอดมาเป็นของเด็กอย่างง่ายดาย (กรมวิชาการ 2523 : 119) ซึ่งแนวความคิดนี้ตรงกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (psychoanalysis) ซึ่ง กล่าวถึงสำนึกอัน เป็นความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (conscience) ที่อยู่ภายในจิตใจว่า เป็นสิ่ง ที่เด็กได้รับจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิด เช่น บิดามารดา ครูอาจารย์ ด้วยกระบวนการเทียบเคียง (identification) เด็กจะใช้วิธีเลียนแบบผู้มีอำนาจ เหมือนคนหรือผู้ที่ตนรักจนในที่สุดจะยอมรับเอากฎเกณฑ์ต่าง ๆ มาเป็นหลักปฏิบัติของคนโดยอัตโนมัติ (เฉลิมเกียรติ ศิวนวนล 2522 : 152)

จากการศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญหาทางจริยธรรมพบว่าสาเหตุต่าง ๆ ได้แก่ การเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีของผู้ใหญ่ในสังคม การที่ครอบครัวละเลยต่อการอบรมสมาชิกในครอบครัว การห่างเหินระหว่างบ้านกับวัด การเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม แหล่งอบายมุขต่าง ๆ และที่สำคัญคือ การสอนจริยศึกษาที่ไม่ได้ผล (สุริยา จารยะพันธุ์ 2527: 2) ซึ่งในการอบรมจริยธรรมให้ได้ผลนั้น พหุส หันนาคินทร์ (2523 : 126) ได้กล่าวไว้ว่า ครูจะต้องปฏิบัติตัวของครูให้สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการปลูกฝัง

จรูญ มลิินทร์ กล่าวว่า เรื่องคุณธรรมหรือวินัย จรรยาบรรณของครู เป็นเรื่องที่ยึดถึงกันมากกว่าวิชาอื่น ๆ ที่เป็นเช่นนี้เพราะครูของเรามีจำนวนมาก เป็นกลุ่มที่คนทั่วไปเขาคิดความหวังไว้มาก อยากจะให้ครูเป็นคนเรียบร้อยเป็นแบบอย่างที่ดีของลูกหลานเขา ส่วนอาชีพอื่นนั้นคนจะเน้นความคาดหวังเฉพาะการปฏิบัติตนตามบทบาทของหน้าที่การงานเท่านั้น ไม่ครอบคลุมไปถึงชีวิตส่วนตัวที่นอกเหนือจากการทำงานในหน้าที่เหมือนอาชีพครู (จรูญ มลิินทร์ อ้างถึงในสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา : 2529 : 46) และจากการศึกษาค้นคว้า วิจัย เกี่ยวกับลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นลักษณะที่ดีและครูที่สังคมต้องการนั้น จะสรุปผลออกมาเป็นทำนองเดียวกันว่า สังคมต้องการให้ครูประพฤติตน เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนตลอดเวลา (วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา 2518: 73) นอกจากนี้ในกรณีที่ครูทำความคิดเท่ากับบุคคลในอาชีพอื่น ครูจะถูกคาดหวังให้ได้รับการลงโทษที่รุนแรงกว่า ดังเช่นแสงดาว สยามวาลา กล่าวว่า "ในเมื่อครูเป็นผู้ให้การศึกษาเขา และทำผิดเสียเองนั้นถือว่าเป็นการผิดมาก บ้านเมืองควรมีการลงโทษอย่างแรง เพื่อไม่ให้ เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป" เดิมสิริ นุชยสิงห์ กล่าวว่า "ครูนั้นจะใช้กฎหมายจับเดียวกับประชาชนไม่ได้ ควรมีการลงโทษให้เด็ดขาด ถ้าเป็นประชาชนก็อีกเรื่องหนึ่ง" และ สายสุรี จุติกุล ได้กล่าวสมทบไว้ใน เรื่องที่ครูทำผิดว่า "ในการทำความผิดนี้ครูควรมีสำนึกในความคิด เป็นร้อยละเท่า ถ้ารู้ตัวว่าจะทำตัวเป็นคนดีไม่ได้ ก็ไม่ควรจะเป็นครู" (สุริยา จารยะพันธุ์ 2527: 17)

จากรายงานการสัมมนามาตรฐานวิชาชีพครู เดือนมกราคม พ.ศ. 2523 ปรากฏว่าอาชีพครูได้รับความศรัทธาและยกย่องจากประชาชนหรือแม้แต่ครูเองอยู่ในระดับค่า จริยธรรมและความเป็นปุชนียบุคคลของครูเสื่อมถอยลง ภาพพจน์ของครูกำลัง สังคมมองว่าใคร ๆ ก็สามารถเป็นครูได้ (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา 2523: 9) เช่นเดียวกับผลสรุปที่ได้จาก

การสัมมนาเรื่องครูไทยในอนาคตโดยนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2527 จำนวน 331 คน ซึ่งได้สรุปผลลักษณะครูไทยในปัจจุบันในส่วนที่เกี่ยวกับปัญหาที่ค้นพบในค่านิยมตัวครูคือ ขาดความรักและศรัทธาในอาชีพ เศรษฐกิจไม่มั่นคง ครูเป็นแบบอย่างทางจริยธรรมลดลง และครูเห็นแก่ตัวมากขึ้น (นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527: 17) และจากรายงานการวิจัยการกระทำผิดวินัยของข้าราชการครู พบว่า มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปีดัง เช่นใน พ.ศ. 2524 จำนวนข้าราชการครูที่กระทำผิดวินัย 415 คน พ.ศ. 2525 มีจำนวน 483 คน พ.ศ. 2526 จำนวน 540 คน พ.ศ. 2527 จำนวน 629 คน พ.ศ. 2528 จำนวน 1,186 คน (สม เชาวน์ เกษประทุม 2529: 15) และ พ.ศ. 2529 มีข้าราชการครูกระทำผิดวินัย นับถึงวันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2529 จำนวนทั้งสิ้น 1,273 คน และเป็นครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมากที่สุด (เงา สะท้อน 2530: 15) แสดงให้เห็นว่าในวงการครูที่สังคมยกย่องและคาดหวังในความเป็นผู้มีคุณประพฤตินั้นก็ยังมีครูที่ประพฤติคนไม่เหมาะสมอยู่อีกเป็นจำนวนมาก ทั้ง ๆ ที่ได้มีการกำหนดแนวทางอันควรประพฤติปฏิบัติไว้สำหรับผู้ประกอบวิชาชีพครูในลักษณะของจรรยาบรรณมาตั้งแต่เริ่มมีการออกพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช 2488 แล้วก็ตาม

ในปัจจุบัน ครูสภาในฐานะองค์กรวิชาชีพครูซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติครูให้มีหน้าที่ควบคุมและสอดส่อง จรรยา มารยาท และวินัยของครู ก็ได้กำหนดระเบียบครูสภาว่าด้วย จรรยา มารยาท และวินัย คามระเบียบประเพณีครู พ.ศ. 2526 ขึ้น เพื่อให้ครูได้ยึดเป็นหลักปฏิบัติและใช้แทนระเบียบครูสภาว่าด้วย จรรยา มารยาท คามระเบียบของครู และระเบียบครูสภาว่าด้วยวินัย คามระเบียบประเพณีครู ที่ใช้กันมาตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ซึ่งได้ประกาศยกเลิกไปคามระเบียบฉบับนี้ โดยได้กำหนดให้ครูต้องมีจรรยา มารยาทอันดีงาม และต้องอยู่ในวินัยคามระเบียบประเพณีของครูดังต่อไปนี้ คือ

1. เลื่อมใสการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขด้วยความบริสุทธิ์ใจ
2. ยึดมั่นในศาสนาที่ตนนับถือ ไม่ลบหลู่ผู้หมิ่นศาสนาอื่น
3. ตั้งใจสั่งสอนศิษย์และปฏิบัติหน้าที่ของตนให้เกิดผลดีด้วยความเอาใจใส่สุจริต เวลาของคนให้แก่ศิษย์ จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่การงานมิได้

4. รักษาชื่อเสียงของคนที่ให้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกชั่ว ห้ามประพฤติกการใด ๆ อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติชื่อเสียงของครู
  5. ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมอันดีงามของสถานศึกษาและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสิ่งในหน้าที่การงานโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบแบบแผนของสถานศึกษา
  6. ถ่ายทอดวิชาความรู้โดยไม่บิดเบือนและบิดบังอำพราง ไม่นำหรือยอมให้นำผลงานทางวิชาการของคนไปใช้ในทางทุจริตหรือ เป็นภัยต่อมนุษยชาติ
  7. ให้เกียรติแก่ผู้อื่นทางวิชาการโดยไม่นำผลงานของผู้ใดมาแอบอ้าง เป็นผลงานของคนและไม่เบียดบังใช้แรงงานหรือนำผลงานของผู้อื่นไป เพื่อประโยชน์ส่วนตน
  8. ประพฤติตนอยู่ในความซื่อสัตย์สุจริต และปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความเที่ยงธรรม ไม่แสวงหาประโยชน์สำหรับตนเอง หรือผู้อื่นโดยมิชอบ
  9. สุภาพเรียบร้อย ประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ศิษย์ รักษาความลับของศิษย์ของผู้ร่วมงานและของสถานศึกษา
  10. รักษาความสามัคคีระหว่างครูและช่วย เหลือกันในหน้าที่การงาน
- ประกาศใช้เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2526 เป็นต้นมา (อตุลย์ วราเอกศิริ 2528: 248)

ผู้วิจัยมีความ เห็นว่าจรรยาบรรณเป็นเรื่องที่สำคัญ และผู้ประกอบวิชาชีพครูทุกคนควรตระหนักเช่นเดียวกับผู้ประกอบวิชาชีพชั้นสูงทั่วไป เช่น แพทย์ นักกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งถ้าครูทุกคนประพฤติปฏิบัติตนเองอย่างผู้มีจรรยาบรรณ ปัญหาความบกพร่องทางจริยธรรมของครูจะไม่เกิดขึ้น ครูก็จะไม่ประพฤติผิดศีลธรรม จรรยา ตลอดจนระเบียบวินัยอื่นทั้งจะช่วยทำให้ภาพพจน์ของครูดีขึ้น และได้รับการยอมรับจากสังคมว่า อาชีพครูเป็นอาชีพชั้นสูง ครูจึงควรแก่การยกย่อง กราบไหว้บูชา ดังที่ท่านพุทธทาสภิกขุ ได้แสดงปาฐกถาความตอนหนึ่งว่า

“ครู คือ ผู้นำทางวิญญาณ หรือยกสถานะของมนุษย์ให้ขึ้นอยู่ในฐานะที่นำท่วมไม่ได้ และเป็นปูชนียบุคคล คือ เป็นที่พึ่งของสัตว์สังคมจนพันวิสัยที่ใครจะมาเป็นนายจ้างได้ เป็นอาชีพที่ประเสริฐสุด จนไม่อาจเป็นละพาน หรือเรือจ้างให้แก่อาชีพอื่น ๆ เป็นผู้บริโภคลึกลับทั้งปวงในฐานะเครื่องสักการะบูชา ไม่ใช่รับเงินเดือนไม่รับจ้าง”

(พุทธทาสภิกขุ อ่างถึงโน เฉลียว บุรีภักดิ์ และคณะ 2520: 9)

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่ผ่านมา พบว่ามีบุคคลผู้สนใจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ทำการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับจริยธรรมของครูไว้มากมาย เช่น ลักษณะของครูที่ดี ลักษณะของครูที่สังคมต้องการ การพัฒนาจริยธรรมของครู ความผิดทางวินัยของข้าราชการครู เป็นต้น แต่ยังไม่มียุคศึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณของครูประถมศึกษา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าครูประถมศึกษา โดยเฉพาะครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเป็นกลุ่มครูที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการให้การศึกษาอบรมแก่เยาวชนในระดับการศึกษาภาคบังคับ และเป็นกลุ่มข้าราชการครูที่มีจำนวนมากที่สุด ปฏิบัติราชการตามที่ต่าง ๆ ทุกท้องถิ่นของประเทศ อีกทั้งยังเป็นผู้ประพฤติดิถีวินัยและถูกลงโทษเป็นจำนวนมาก มีการรับรู้ตนเองในเรื่องการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอย่างน้อยเพียงใด ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามจรรยาบรรณนั้นได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการปฏิบัติตามจรรยาบรรณของครูประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ความการรับรู้ของตนเอง
2. เพื่อศึกษาสาเหตุของการไม่ปฏิบัติตามจรรยาบรรณของครูประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ความการรับรู้ของตนเอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร เป็นครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งแบ่งตามภาคภูมิศาสตร์ตามหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติออกเป็น 4 ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้
2. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาจากการประเมินตนเอง เกี่ยวกับการ เป็นผู้มีจรรยาบรรณ ความการรับรู้ตนเองของครูประถมศึกษา เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การวิจัยครั้งนี้ถือว่า เพศ วุฒิ อายุ ประสบการณ์ ตำแหน่ง และฐานะทางเศรษฐกิจของตัวอย่างประชากรไม่เป็นตัวแปรที่ต้องคำนึงถึง
2. พฤติกรรมที่กำหนดขึ้นในแบบสอบถามซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจแก้ไขแล้ว ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความเป็นผู้มีจรรยาบรรณ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การปฏิบัติ หมายถึง การกระทำไปตามระเบียบแบบแผน ในการวิจัยนี้ หมายถึง การประพฤติดนตามที่กำหนดไว้ในจรรยาบรรณไม่ว่าการกระทำนั้นผู้อื่นจะสังเกตเห็นได้หรือไม่ก็ตาม

จรรยาบรรณของครู หมายถึง ระเบียบคุรุสภาว่าด้วยจรรยา มารยาท และวินัย คามระ เบบมประ เเพณีครู พ.ศ. 2526 ซึ่งเป็นข้อกำหนดของคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภา โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช 2488 ให้ครู ต้องมีจรรยา มารยาท อันดีงาม และต้องอยู่ในวินัยคามระ เบบมประ เเพณีของครู

ครูประถมศึกษา หมายถึง ครูผู้ปฏิบัติการในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ก. ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นครูประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้นคอน (Multi-Stage Random Sampling) มีลำดับชั้นคอนดังนี้

1. แบ่งประชากรเป็น 4 กลุ่ม โดยใช้เกณฑ์การแบ่งตามภาคภูมิศาสตร์ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ ภาคเหนือ 15 จังหวัด ภาคกลาง 27 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 17 จังหวัด และภาคใต้ 14 จังหวัด

2. สุ่มตัวอย่างจังหวัดในภาคต่าง ๆ จำนวนร้อยละ 20 ของจำนวน จังหวัดในภาคนั้น ๆ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีจับฉลาก ได้ภาคเหนือ 3 จังหวัด ภาคกลาง 5 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 จังหวัด ภาคใต้ 3 จังหวัด รวม 14 จังหวัด

3. สุ่มตัวอย่างอำเภอในจังหวัดที่ได้จากข้อ 2 จำนวนร้อยละ 20 ของ จำนวนอำเภอในจังหวัดนั้น ๆ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีจับฉลากได้ 28 อำเภอ

4. สุ่มตัวอย่างโรงเรียนในอำเภอที่ได้จากข้อ 3 จำนวนร้อยละ 20 ของ โรงเรียนในอำเภอนั้น ๆ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีจับฉลากได้ 190 โรงเรียน แล้วให้จำนวนครูร้อยละ 20 จากโรงเรียนที่สุ่มตัวอย่างได้เป็นตัวอย่างประชากร ได้ตัวอย่าง ประชากรทั้งสิ้น 659 คน

ข. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ครูประพฤติปฏิบัติอยู่เป็นประจำ โดยใช้ แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ชนิด 3 ระดับ และสาเหตุที่ทำให้ไม่ได้ปฏิบัติ

ส่วนที่ 2 มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมให้ครูปฏิบัติความจรรยาบรรณมากขึ้น

ค. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร วารสาร หนังสือ และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับคุณธรรม จริยธรรมสำหรับครู และระเบียบคุรุสภาว่าด้วย จรรยา มารยาท และวินัย ความระเบียบประเพณีคุรุฉบับต่าง ๆ เพื่อนำมาประกอบการสร้างเครื่องมือ

2. สร้างแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของครู โดยครูสำรวจตนเองว่าได้ปฏิบัติหรือไม่ได้ปฏิบัติตามพฤติกรรมนั้น ๆ ถ้าปฏิบัติ ปฏิบัติมากหรือน้อย หรือปานกลาง และถ้าไม่ปฏิบัติ มีสาเหตุมาจากอะไร ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านหน้าที่การงาน 25 ข้อ
2. ด้านส่วนตัว 27 ข้อ
3. ด้านสังคม 20 ข้อ

รวมจำนวน 72 ข้อ และแบบปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบบอกถึงสาเหตุที่

ไม่ได้ปฏิบัติ

ส่วนที่ 2 เป็นการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมให้ครูปฏิบัติตามจรรยาบรรณมากขึ้น

3. นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่าน ตรวจสอบตรงความถูกต้อง เหมาะสมและการครอบคลุมจรรยาบรรณครบถ้วน คำนวณระเบียบครูสภาว่าด้วยจรรยา มารยาท และวินัยค่านิยมประเพณีครู พ.ศ. 2526

4. นำแบบสอบถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแล้วไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละท่านแล้วปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งได้เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ตอนที่ 1 จำนวน 9 ข้อ และตอนที่ 2 จำนวน 60 ข้อ

5. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร

ง. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามและเก็บคืนด้วยตนเองส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งส่งทางไปรษณีย์พร้อมกับหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงหัวหน้าสถานศึกษา เพื่อขอความร่วมมือให้ครูในสถานศึกษานั้น ๆ ตอบแบบสอบถาม พร้อมกับแบบสอบถามที่ส่งไปนั้นผู้วิจัยได้ส่งซองเปล่าเจ้าหน้าที่ซองถึงผู้วิจัย เองและติดดวงตราไปรษณียากรสำหรับให้ผู้ตอบส่งแบบสอบถามที่ตอบแล้วคืนมายังผู้วิจัยด้วย

จ. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ค่าตอบจากแบบสอบถามตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม หากค่าร้อยละ แล้วเสนอในรูปตารางและความเรียง
2. วิเคราะห์ค่าตอบแบบสอบถามตอนที่ 2 ส่วนที่ 1 โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของค่าตอบแต่ละข้อ
3. วิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่เป็นสาเหตุของการไม่ได้ปฏิบัติ โดยจัดหมวดหมู่หาค่าร้อยละ แล้วเสนอในรูปของความเรียง
4. รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามแบบปลายเปิดในตอนที่ 2 ส่วนที่ 2 จัดหมวดหมู่แล้วเสนอในรูปความเรียง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นประโยชน์คือตัวครูที่จะได้รับรู้และสำรวจตนเอง เกี่ยวกับการกระทำที่แสดงถึงความเป็นผู้มีจรรยาบรรณของตนเอง
2. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารในการพิจารณาส่งเสริมการปฏิบัติตนของครูให้เป็นไปตามจรรยาบรรณอย่างครบถ้วนและอย่างดีที่สุด
3. เป็นแนวทางในการจัดและปรับปรุงโครงการอบรม เพื่อส่งเสริมให้ครูประจำโรงเรียนได้ตระหนักและปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณในโอกาสต่อไป
4. เป็นประโยชน์คือครูสภาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครูในการปรับปรุงและส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครูให้มีมาตรฐานต่อไป